

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců JUDr. Martiny Radkove, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený dne X
bytem N. V. II 797, X D. N.
zastoupený advokátem JUDr. Janem Stančíkem
sídlem Hemy 855, 757 06 Valašské Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, IČO 70891320
sídlem třída Tomáše Bati, 761 90 Zlín

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. KUZZL 42448/2018, ve věci odstranění stavby,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 6. 2018, č. j. KUZZL 42448/2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 11. 2017, č. j. MUVS-S 9574/2013/OÚPSŘ-330/Hrn-33, jímž bylo rozhodnuto o odstranění staveb rekreačního objektu a skladu dřeva na pozemku par. č. 4291 (před pozemkovými úpravami

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

pozemky parc. č. X, X) v k. ú. M. B. provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem.

2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a považuje ho za nezákonné, přičemž namítá, že:
 - a) stavební úřad nepostupoval správně, pokud nepřerušil řízení o odstranění stavby, ačkoli dne 9. 4. 2018 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby. O této žádosti nebylo ke dni vydání rozhodnutí pravomocně rozhodnuto a stavební úřad se dopustil dvojího náhledu na věc, neboť v případě předchozích žádostí stavební úřad řízení přerušil;
 - b) nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že schvalovací proces změny územního plánu je v tomto řízení bezpředmětný. Tvrdí opak;
 - c) nesprávný právní názor žalovaného, který uvedl, že stavební úřad nepochybil, pokud se s návrhem žalobce na přerušování řízení o odstranění stavby vypořádal jen v odůvodnění svého rozhodnutí. Stavební úřad měl vydat samostatné rozhodnutí, neboť takto bylo žalobci znemožněno využít samostatných procesních opravných prostředků;
 - d) doručení rozhodnutí stavebního úřadu poštou namísto do datové schránky je natolik závažné pochybení, že to mělo vliv na platnost doručovacího úkonu;
 - e) lhůta stanovená k odstranění staveb je stanovena nepřezkoumatelně, neboť žalovaný svůj závěr o její přiměřenosti a o údajné praxi stavebních úřadů ničím nedokládá. Doba měla činit podle žalobce nejméně dva roky, a to nejen kvůli charakteru hlavní stavby (kdy se jedná o kompletní obytnou stavbu, takže bourací práce lze stěží provést do 6 měsíců), ale rovněž kvůli tomu, že se proces schvalování příslušné změny územního plánu zdárně chýlí ke konci, takže během dvouleté lhůty by bylo důvodné očekávat úspěšné zlegalizování předmětných staveb;
 - f) žalovaný měl provést žalobcem navržené důkazy, neobstojí jeho právní názor, že nemohly přinést ničeho nového, co by mělo v tomto řízení význam, neboť by se z nich dal dovodit časový horizont schválení změny územního plánu obce Malá Bystřice.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K žalobní námitce a) uvádí, že předmětná žádost byla podána dne 9. 4. 2018, tedy až po vydání rozhodnutí o odstranění stavby, předchozí žádosti byly podány 15. 1. 2014 a 9. 3. 2017 a stavební úřad pokračoval v řízení o odstranění stavby až poté, co tato řízení byla pravomocně skončena. Stavební úřad se tak nedopustil dvojího náhledu na věc. Nadto třetí žádost o dodatečné povolení stavby se vztahovala k jinému předmětu řízení, než dvě předchozí žádosti, neboť bylo žalobcem žádáno o dodatečné povolení stavby rekreačního objektu, skladu dřeva a oplocení. O této skutečnosti se dozvěděl žalovaný na základě své rozhodovací činnosti v rámci odvolacího řízení na základě odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 7. 2018, kterým bylo předmětné řízení dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) a g) správního řádu zastaveno. Předmětný spis byl žalovanému předložen dne 20. 8. 2018, tedy rovněž až v době, kdy již bylo vydáno rozhodnutí žalovaného o odstranění stavby. Dále žalovaný uvádí, že tato námitka nebyla žalobcem uplatněna v rámci odvolání

proti rozhodnutí o odstranění stavby, žalobce se přerušení řízení na základě „třetí“ žádosti o dodatečné povolení stavby (v jiném rozsahu) před stavebním úřadem ani před odvolacím správním orgánem nikterak nedomáhal.

4. K žalobní námitce b) žalovaný odkazuje na str. 7 a 8-9 svého rozhodnutí, kde se podrobně a přezkoumatelně zabýval otázkou významu případné změny územního plánu ve vztahu k řízení o odstranění stavby, a opakuje, že případná změna územního plánu obce M. B. nemá v řízení o odstranění stavby význam.
5. K žalobní námitce c) žalovaný uvádí, že žalobce se v řízení před stavebním úřadem domáhal podáním ze dne 11. 10. 2017 přerušení řízení o odstranění stavby do doby, než bude pravomocně skončeno soudní řízení ve věci správní žaloby proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby. Žalovaný odkazuje na str. 7-8 rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval a zopakoval, že na přerušení řízení zahajovaného z moci úřední dle ust. § 64 odst. 3 správního řádu nemá žalobce právní nárok a pokud není požadavku na přerušení takového řízení vyhověno, správní orgán o tom nevydává usnesení.
6. V případě žalobní námitky d) žalovaný odkazuje na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se otázkou platnosti doručení rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby zabýval.
7. K žalobní námitce e) žalovaný uvádí, že lhůta k odstranění stavby byla shledána jako přiměřená s ohledem na charakter staveb a jejich provedení, dle jeho názoru lze ve stanovené lhůtě stavbu rekreačního objektu a skladu dřeva bez problémů odstranit. Dále má za to, že odvolací námitka žalobce byla pouze obecná a žalovaný ji tudíž rovněž v obecné rovině vypořádal. Žalobce v podaném odvolání lhůtu rozporoval především z důvodu možné změny územního plánu v dvouleté lhůtě a možnosti následné legalizace stavby. Tato argumentace byla žalovaným shledána nedůvodnou. V podrobnostech žalovaný odkazuje na str. 8 svého rozhodnutí.
8. K žalobní námitce f) žalovaný znovu opakuje, že žalobcem navržené důkazy směřovaly k ověření stavu procesu pořizování změny územního plánu obce M. B. a že otázka případné změny územního plánu je v řízení o odstranění stavby bezpředmětná. Žalovaný není důkazními návrhy ze strany účastníků vázán, nemusí je provést, ale musí se vypořádat s otázkou, proč tyto důkazy nebyly provedeny. Žalovaný má za to, že tak dostatečně učinil na str. 8-9 žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Žalobce při jednání soudu navrhl přerušení řízení do doby, než bude Nejvyšším správním soudem rozhodnuto o kasační stížnosti podané proti rozhodnutí tohoto soudu ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 3/2017. Dále uvedl, že již v mezidobí odpadl důvod pro odstranění stavby, neboť došlo ke změně územního plánu obce M. B.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21. 11. 2013 proběhla kontrolní prohlídka staveb žalobce. Dne 10. 12. 2013 stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby: rekreační objekt a sklad dřeva. Dne 15. 1. 2014 podal žalobce žádost o dodatečné povolení těchto staveb.
11. Žalobce byl usnesením ze dne 22. 1. 2014 vyzván k doplnění žádosti o potřebné podklady a usnesením z téhož dne stavební úřad přerušil řízení o odstranění staveb.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

12. Dne 18. 2. 2014 stavební úřad vydal usnesení o zastavení řízení z důvodu nedoložení náležitostí podle § 111 odst. 3 stavebního zákona ze strany žalobce. Proti uvedenému usnesení žalobce podal odvolání, které bylo žalovaným dne 13. 5. 2014 zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno.
13. Dne 29. 5. 2014 bylo žalobci oznámeno pokračování v řízení o odstranění stavby, dne 2. 7. 2014 bylo rozhodnuto o nařízení odstranění staveb. Dne 6. 8. 2014 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo žalovaným dne 3. 11. 2014 zamítnuto.
14. Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 18. 2. 2014 správní žalobu, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 99/2014-45 vyhověno, napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Žalovaný vázaný právním názorem správního soudu následně rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. KUSP 5794/2014 ÚP-So napadené usnesení stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
15. Žalobce podal rovněž žalobu proti rozhodnutí o nařízení odstranění staveb ze dne 3. 11. 2014, to bylo zrušeno Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 1/2015-44, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
16. Dne 3. 5. 2016 přerušil stavební úřad řízení o odstranění staveb.
17. Dne 12. 7. 2016 stavební úřad zamítl žádost žalobce ze dne 15. 1. 2014 o dodatečné povolení staveb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 7. 2016 odvolání, které bylo dne 3. 11. 2016 zamítnuto. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, která byla rozsudkem ze dne 26. 3. 2018, č. j. 65 A 3/2017-74 zamítnuta.
18. Dne 9. 3. 2017 podal žalobce opětovnou žádost o dodatečné povolení staveb, která byla dne 19. 7. 2017 zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nebrojil opravnými prostředky.
19. Dne 31. 3. 2017 stavební úřad přerušil řízení o odstranění staveb kvůli žádosti ze dne 9. 3. 2017.
20. Dne 2. 10. 2017 zaslal stavební úřad žalobci sdělení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí.
21. Dne 10. 10. 2017 podal žalobce žádost o přerušování řízení o odstranění staveb rekreačního objektu a skladu dřeva z důvodu podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016.
22. Dne 9. 11. 2017 nařídil stavební úřad žalobci odstranění staveb rekreačního objektu a skladu dřeva. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 12. 2017 odvolání.
23. Dne 9. 4. 2018 podal žalobce další žádost o dodatečné povolení staveb.
24. Dne 28. 6. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
25. Krajský soud při jednání provedl k důkazu listinu: žádost žalobce o dodatečné povolení stavby ze dne 9. 4. 2018 (viz odst. 23, která nebyla obsahem správního spisu). Z této listiny bylo zjištěno, že žalobce požádal u Městského úřadu ve Vsetíně o dodatečné povolení nových staveb, které vymezil jako rekreační objekt, sklad dřeva a oplocení.

26. V rámci soudního řízení žalobce předložil k důkazu veřejnou vyhlášku obce Malá Bystřice k prokázání skutečnosti, že již došlo ke změně územního plánu této obce. Dále navrhl, nechť soud učiní dotaz na obec, zda je tato změna již účinná. Tyto důkazní návrhy krajský soud zamítl (viz níže).
27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Návrh žalobce na přerušení řízení do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ve věci dodatečného povolení stavby (sp. zn. 65 A 3/2017), krajský soud neshledal důvodným. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Krajský soud konstatuje, že se jedná o případ fakultativního přerušení, tedy že záleží na úvaze předsedy senátu, zda řízení přeruší či nikoliv. Krajský soud dospěl k závěru, že výsledek řízení u Nejvyššího správního soudu ve věci dodatečného povolení stavby by s ohledem na vázanost soudu skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu neměl bezprostřední vliv na výsledek tohoto řízení, proto návrhu žalobce nevyhověl.

ad a) námitka nesprávného postupu stavebního úřadu v řízení s ohledem na podání žádosti o dodatečné povolení stavby

29. Krajský soud shrnuje, že žalobce podal postupně v průběhu řízení o odstranění staveb tři žádosti o dodatečné povolení staveb, a to dne 15. 1. 2014, 9. 3. 2017 a 9. 4. 2018. V prvních dvou případech šlo o žádosti o povolení stavby rekreačního objektu a skladu dřeva a v posledním případě o povolení stavby rekreačního objektu, skladu dřeva a oplocení.
30. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, žádost o dodatečné povolení stavby může stavebník podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 7 As 21/2005-111 a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 As 38/2007-146). Rovněž se Nejvyšší soud přiklonil k názoru, že lze podávat žádost o dodatečné stavební povolení i opakovaně (viz rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015-34). V tomto směru je nutné korigovat závěry žalovaného.
31. Na druhou stranu je však nutné mít na paměti jiné závěry opakovaně vyjádřené Nejvyšším správním soudem týkající se akcesorické povahy řízení o dodatečném povolení stavby, tj., že „řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které (byť z úřední povinnosti) musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno vždy. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti stavebníka a splnění dalších zákonných podmínek, zda bude zahájeno a vedeno“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 Ans 9/2009-87) a s touto jeho akcesorickou povahou související závěr, že „předmět řízení o odstranění stavby vymezuje stavební úřad, neboť jde o řízení zahajované z úřední povinnosti, a žadatel o dodatečné stavební povolení nemůže svou žádostí takto vymezený předmět řízení překročit“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33).

32. Jak vyplývá z výše uvedeného, za situace, kdy řízení o dodatečném povolení stavby je řízením zahajovaným na návrh žalobce, který nesmí svojí žádostí předmět vymezený stavebním úřadem v řízení o odstranění stavby překročit a zároveň je předmět řízení pouze v dispozici žalobce samotného, tj. je na něm, jak jej vymezí, je správným závěr žalovaného, že žádost o dodatečné povolení staveb ze dne 9. 4. 2018, v níž žalobce požadoval dodatečné povolení rekreačního objektu, skladu dřeva a oplocení, nebyla žádostí ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona, v jejímž důsledku by byl stavební úřad povinen řízení o odstranění stavby přerušit, neboť stavební úřad zahájil řízení o odstranění staveb pouze pro stavby rekreační objekt a sklad dřeva. Tato námitka tak není důvodná.

ad b) námitka důvodnosti vlivu změny územního plánu obce na řízení o odstranění stavby

33. Při posouzení žalobního bodu b) vyšel krajský soud ze znění ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), dle něhož stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li

předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

34. Jak vyplývá ze znění ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, řízením, jehož předmětem je zjištění, zda stavba, která nemá zákonem požadované povolení, odpovídá zákonným požadavkům, je řízení o dodatečném povolení stavby zahajované na žádost stavebníka, případně vlastníka. Na výsledku tohoto řízení pak závisí následný postup stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby.
35. Co se týče řízení o odstranění stavby, pro zahájení tohoto řízení je rozhodné, že byla zjištěna stavba, kdo je jejím vlastníkem, že se jedná o stavbu podléhající rozhodnutí, opatření nebo jinému úkonu stavebního úřadu a neexistence takového rozhodnutí. Při splnění těchto podmínek není na vůli stavebního úřadu, jakým způsobem bude postupovat, ale ustanovení § 129 stavebního zákona stanovuje postup, kterým je stavební úřad vázán. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení stavby, řízení o odstranění stavby je přerušeno a další postup v tomto řízení závisí na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud je stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Za situace, kdy stavba dodatečně povolena není, je jediný zákonný postup její odstranění.
36. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 11. dubna 2013, č. j. 7 As 154/2012-26, uvedl, že v řízení o odstranění stavby žalobce *„může namítat jen nesplnění podmínek upravených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavbu prováděl v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena.“*
37. Za situace, kdy stavby žalobce nebyly dodatečně povoleny, neměl tak stavební úřad žádnou jinou zákonnou možnost, než pokračovat v řízení o jejich odstranění a pro nesplnění zákonných podmínek jejich odstranění nařídit. Skutečnost, že žalobce požádal o změnu územního plánu při svém postupu s ohledem na výše uvedené nemohl nijak zohlednit. Žalobní námitka b) tak není důvodná.
38. Krajský soud na tomto místě opakuje argumentaci, kterou již zmínil ve svém rozsudku sp. zn. 65 A 3/2017 vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32 (dostupný na www.nssoud.cz), který se podrobně věnuje problematice přijímání územního plánu ve vztahu k nařízení odstranění stavby dle starého stavebního zákona. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *...princip rychlosti a hospodárnosti nemohou vést k popření přezkumného charakteru správního soudnictví (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Tento závěr přitom nepředstavuje apriorní vyloučení legalizace předmětné stavby v případě, kdy již její existence nebude v rozporu s územně plánovací dokumentací, taková situace je totiž řešitelná za využití institutu správního řízení (srov. § 101 správního řádu), na což ostatně přilehavě poukazuje i stěžovatel. Jistý „diskonfort“ takového řešení pro stavebníka je přitom plně obhajitelný, neboť vznik celé nežádoucí situace, jde na vrub jeho ignorování požadavků stavebního zákona pro povolování a umísťování staveb.“* S tímto závěrem se krajský soud bezvýhradně ztotožňuje.
39. K žalobnímu bodu c) a e) krajský soud předně konstatuje, že tyto žalobní body jsou obsahově totožné se žalobními body, které žalobce uplatnil v žalobě proti původnímu

rozhodnutí žalovaného o odstranění staveb ze dne 3. 11. 2014, přičemž tyto žalobní body nebyly krajským soudem v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 1/2015-44 shledány důvodnými. Krajský soud se s jejich vypořádáním ztotožňuje.

ad c) nesprávné vypořádání návrhu žalobce na přerušení řízení

40. Žalobce dne 10. 10. 2017 požádal o přerušení řízení o odstranění stavby z důvodu podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení o odstranění stavby je řízením, které je zahajováno z moci úřední.
41. Podle ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.
42. Přerušení řízení podle tohoto ustanovení je možné, nikoli nutné. Je tedy na zvážení správního orgánu, zda této možnosti využije. Žalobce tak neměl v posuzované věci právní nárok na přerušení řízení podle § 64 odst. 3 správního řádu. Dále je potřeba uvést, že správní orgán o přerušení řízení vydává usnesení. Tato forma rozhodnutí se může s ohledem na § 76 odst. 1 správního řádu použít pouze v případech, o kterých tak stanoví zákon. Usnesení se proto vydává pouze u přerušení řízení, a nikoli při nevyhovění návrhu na přerušení řízení. Není-li na toto přerušení právní nárok, nerozhoduje se zde o žádných právech či povinnostech (viz *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019*).
43. Stavební úřad tedy postupoval správně (a následně i žalovaný, který jeho postup shledal správným), pokud o nevyhovění návrhu žalobce na přerušení řízení nevydal samostatné usnesení, pouze se s ním vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.

ad e) nepřezkoumatelnost lhůty stanovené k odstranění stavby

44. Krajský soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 1/2015-44 k žalobní námitce nepřiměřeně krátké lhůty určené k odstranění stavby uvedl, že: „...*lhůta 6 měsíců je lhůtou z hlediska provedení odstranění stavby reálnou a tudíž akceptovatelnou. Žalobce svůj názor, že správně by měla lhůta činit nejméně 2 roky, žádným způsobem neodůvodnil. Pokud se jedná o argumentaci případnou možností změny územního plánu obce M. B., je taková úvaha zcela spekulativní a už proto soudem neakceptovatelná. Je také nutno zohlednit účel proběhnuvšího správního řízení, jímž je odstranění nezákonného stavu, který svým konáním způsobil žalobce a nikoliv prioritní hledání řešení, jímž by byla sledována dodatečná legalizace.*“ Krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje a doplňuje, že i žalobcovu argumentaci tvrzením, že v dané lhůtě lze bourací práce stěží provést, považuje za spekulativní a ničím neprokázanou.
45. Krajský soud shrnuje, že námitka c) a e) není důvodná.
46. *ad d) námitka neplatnosti doručení rozhodnutí stavebního úřadu*
47. Je nutné předeslat, že procesní vada může být důvodem zrušení rozhodnutí jen tehdy, spočívá-li v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a mohla-li mít současně za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Ustanovení § 65 s. ř. s. totiž upravilo aktivní procesní legitimaci tak, že k žalobě je legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Znamená to, že žalobce musí tvrdit, že v důsledku porušení jeho procesních práv byl zkrácen na právech hmotných, tedy musí tvrdit jaká jeho hmotná práva byla porušena tak, že to mohlo mít vliv na nezákonné rozhodnutí ve věci. Nemůže být zrušeno napadené rozhodnutí pro vady řízení, které nemohly mít vliv na jeho zákonnost, čili na jeho soulad s hmotným právem (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 8/2004-61).

48. Za situace, kdy žalobce v řádné lhůtě podal opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, není krajskému soudu zřejmé, jak by mohl být žalobce nesprávným způsobem doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně dotčen na svých právech; žalobce sám žádné dotčení svých práv netvrdí. Krajský soud se tak ztotožňuje s názorem žalovaného, který s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95 správně uzavřel, že toto pochybení stavebního úřadu nemělo vliv na platnost doručení. Tato žalobní námitka není důvodná.

ad f) neprovedení žalobcem navržených důkazů

49. Jak správně uvedl žalovaný, správní orgán není vázán důkazními návrhy žalobce, ale je povinen provést důkazy potřebné k náležitému zjištění skutkového stavu věci. Pokud žalobcem navržené důkazy správní orgán neprovede, je povinen řádně odůvodnit, proč je neprovedl. Právní názor žalobce, že žalovaný nepostupoval správně, pokud neprovedl jím navržené důkazy k prokázání časového horizontu schválení změny územního plánu obce, je mylný a vychází z nesprávného názoru žalobce, že změna územního plánu obce by mohla ovlivnit výsledek tohoto řízení. Jak již uvedl krajský soud při vypořádání žalobního bodu b), není tomu tak. Za této situace žalovaný nepochybil, pokud žalobcem navržené důkazy neprovedl, což na str. 9 svého rozhodnutí náležitě odůvodnil tím, že by tento důkaz nemohl přinést ničeho nového, co by mělo v tomto řízení význam. Ze stejného důvodu krajský soud neprovedl ani v soudním řízení správním žalobcem navržený důkaz vyhláškou obce M. B. a dotaz na obec ohledně její účinnosti, neboť pro posouzení věci jsou v tomto řízení bez významu.
50. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. října 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

